

บทสรุปและขอเสนอแนะ

ความสามารถของประเทศที่จะเจริญก้าวหน้าได้นั้น ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับคุณภาพและปริมาณของกำลังแรงงานในประเทศ ฉะนั้นกว้างแผนที่เห็นการณ์ไกลจึงได้คำนึงถึงการพยากรณ์กำลังคนทั้งทางคานอุปสงค์และอุปทานกำลังคน เพื่อนำมาใช้ในการวางแผนและปรับปรุงแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับกำลังคนอันจะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคต แต่ในการวิจัยครั้งนี้ได้ทำการประมาณทางคานอุปสงค์หรือความต้องการกำลังคนเพียงด้านเดียวเท่านั้น ในการพยากรณ์ส่วนมากมักใช้แนวโน้มและประสบการณ์ในอดีต ตลอดจนการพยากรณ์เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต อันจะทำให้การพยากรณ์ของเราถูกต้องยิ่งขึ้น

การประมาณความต้องการกำลังคนในสาขาต่าง ๆ ของประเทศไทย มีลักษณะเป็นการประมาณโดยใช้วิธีการทางสถิติ สำหรับวิธีการสถิติที่นำมาใช้เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ และวิธีการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ว่าสามารถเชื่อถือได้เท่าไร เพื่อเป็นเครื่องช่วยในการตัดสินใจสร้างโมเดลสำหรับประมาณความต้องการกำลังคน การประมาณความต้องการกำลังคนมีวัตถุประสงค์สำคัญดังนี้

๑. ประมาณความต้องการกำลังคนในอนาคตจากจำนวนผู้ปฏิบัติงานในคาบแห่งการสำรวจแรงงานของสำนักงานสถิติแห่งชาติ อันเป็นการศึกษาแนวโน้มในอดีต

๒. ใช้ข้อมูลที่มีอยู่เพื่อหาโมเดลสำหรับการประมาณความต้องการกำลังคนโดยใช้ความสัมพันธ์สหสัมพันธ์เป็นเครื่องช่วยในการตัดสินใจ และการประมาณความต้องการกำลังคนประมาณโดยจำแนกตามหมวดอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ ๔ หมวด

เนื่องจากข้อมูลที่น่ามาใช้ในการประมาณความต้องการกำลังคนได้แบ่ง
 แยกเป็นข้อมูลในเขตเทศบาลนครกรุงเทพมหานคร เขตเทศบาลอื่น ๆ ทวีราชอาณาจักร
 จักร และในเขตชนบทหรือนอกเขตเทศบาล และข้อมูลในแต่ละเขตบางครั้งก็ไม่ได้
 สำรวจในระยะเวลาเดียวกัน ฉะนั้นในการประมาณหรือพยากรณ์ความต้องการ
 กำลังคนจึงต้องประมาณ โดยแบ่งเขตตามลักษณะของข้อมูล จากผลการสำรวจ
 แรงงานปรากฏว่าในเขตเทศบาลนครกรุงเทพมหานครมีการสำรวจแรงงานมารอบ
 ที่สุด ในการประมาณจึงประมาณความต้องการกำลังคนในเขตนี้อก่อน ส่วนในเขต
 เทศบาลทิวราชอาณาจักรนั้นก็ประมาณโดยการใช้เปอร์เซ็นต์ของผู้งานทำใน
 เขตเทศบาลนครกรุงเทพมหานครต่อเขตเทศบาลทิวราชอาณาจักร ซึ่งประมาณได้
 มาหารจำนวนผู้งานทำในเขตเทศบาลนครกรุงเทพมหานคร โดยจำแนกตามหมวด
 อุตสาหกรรม สำหรับในเขตชนบทเรามีข้อมูลจากการสำรวจแรงงาน ๗ รอบ
 ซึ่งข้อมูลในเขตชนบทนี้แสดงให้เห็นการมีงานทำขึ้น ๆ ลง ๆ ตามฤดูกาล

(seasonal fluctuations of Employment) ฉะนั้นในการประมาณ
 จึงทำเฉพาะความต้องการกำลังคนทั้งหมดเท่านั้น เพราะเราไม่มีข้อมูลมาก
 เพียงพอที่จะนำมาหาครรชนีการมีงานทำตามฤดูกาลของแต่ละสาขา

แม้ว่าในการพยากรณ์ความต้องการกำลังคนในอนาคตจะไม่สามารถ
 พยากรณ์ได้แม่นยำ การพยากรณ์ก็ยังจะมีประโยชน์สำหรับนักเศรษฐศาสตร์
 นักวางแผนการศึกษา ผู้ที่ทำงานเกี่ยวกับการวางนโยบาย และนักธุรกิจ ซึ่ง
 บุคคลเหล่านี้จะได้อมองเห็นถึงสถานการณ์ความต้องการกำลังคนในอนาคต อันจะ
 ใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจวางนโยบายของตนในอนาคตต่อไป การพยากรณ์
 ต่าง ๆ จำเป็นต้องกระทำติดต่อกันไปเรื่อย ๆ และปรับปรุงแก้ไขเมื่อได้รับข้อมูล
 ใหม่ ๆ หรือมีการพัฒนาต่าง ๆ ที่ไม่คาดคิดว่าจะมีขึ้นอันทำให้กระทบกระเทือน
 ต่อการพยากรณ์ของเรา ฉะนั้นนักพยากรณ์อาจจะปรับปรุงข้อมูลสถิติต่าง ๆ ที่
 จำเป็นต้องใช้ ในการพยากรณ์โดยทำการสำรวจข้อมูลสถิติที่ต้องการขึ้นเป็นพิเศษ

นอกจากนี้การวิเคราะห์ปัจจัยสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและการเมืองของต่างประเทศ ก็ยังเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการพยากรณ์ความต้องการกำลังคนในสาขาต่าง ๆ ของประเทศไทยอีกด้วย

๖๖
ชอกนพบ

เราจะได้โมเดลต่าง ๆ ในการประมาณความต้องการกำลังคนดังนี้

๑. โมเดลในการประมาณความต้องการกำลังคนในเขตเทศบาล

นครกรุงเทพมหานคร

สาขาอุตสาหกรรม	โมเดล	ความหมายของ ตัวแปรที่ไม่อิสระ	ความหมายของ ตัวแปรอิสระ
สาขาที่มีไช เกษตรกรรม	$Y = 845.3(1.02)^X$	ผู้ปฏิบัติงานในสาขาที่มีไช เกษตรกรรม	อนกรม เวลาซึ่ง ผู้วิจัยได้ สมมติขึ้น
ผู้ปฏิบัติงานทั้งหมด	$Y = 22.1528293 + 0.9983543 X$ (0.0023)	จำนวนผู้ปฏิบัติงานทั้งหมด	ผู้ปฏิบัติงานในสาขาที่มีไช เกษตรกรรม
หัตถอุตสาหกรรม	$X_1 = 5.965452 + 0.228509 Y$ (0.0334)	ผู้ปฏิบัติงานในสาขาหัตถอุตสาหกรรม	ผู้ปฏิบัติงานในสาขาที่มีไช เกษตรกรรม
พาณิชยกรรม	$X_2 = 42.594630 + 0.245364 Y$ (0.0194)	ผู้ปฏิบัติงานในสาขาพาณิชยกรรม	ผู้ปฏิบัติงานในสาขาที่มีไช เกษตรกรรม
บริการ	$X_3 = -28.627633 + 0.373625 Y$ (0.0158)	ผู้ปฏิบัติงานในสาขารับการ	ผู้ปฏิบัติงานในสาขาที่มีไช เกษตรกรรม

สาขา อุตสาหกรรม	โมเดล	ความหมายของ ตัวแปรที่โมดิ	ความหมายของ ตัวแปรอิสระ
การก่อสร้าง	$X_4 = -19.123901 + 0.073105 Y$ (0.0017)	ผู้ปฏิบัติงานในสาขา การก่อสร้าง	ผู้ปฏิบัติงานทำใน สาขาที่มีไซ เกษตรกรรม
การขนส่ง	$X_6 = -6.484287 + 0.074856 Y$ (0.0038)	ผู้ปฏิบัติงานในสา- ขาการขนส่ง	ผู้ปฏิบัติงานทำใน สาขาที่มีไซ เกษตรกรรม

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บคือ standard errors ของค่าสัมประสิทธิ์

๒. โมเดลในการประมาณสัดส่วนเป็นเปอร์เซ็นต์ของผู้ปฏิบัติงานทำในเขต
เทศบาลนครกรุงเทพมหานคร ต่อผู้ปฏิบัติงานทำในเขตเทศบาลทั่วราชอาณาจักร

$$\text{ผู้ปฏิบัติงานทั้งหมด} : \log Y = 1.69567 + 0.03755 \log X$$

(0.0750)

$$\text{สาขาที่มีไซเกษตรกรรม} : \log Y = 1.7202 + 0.0357 \log X$$

(.0631)

$$\text{ผู้ปฏิบัติงานรวม ๕ สาขา} : \log Y = 1.7192 + 0.0367 \log X$$

(0.0651)

$$\text{หัตถอุตสาหกรรม} : \log Y = 1.7772 + 0.0273 \log X$$

(0.0754)

$$\text{การก่อสร้าง} : \log Y = 1.7815 + 0.0568 \log X$$

(0.0935)

$$\text{พาณิชย์กรรม} : \log Y = 1.6645 + 0.0509 \log X$$

(0.1030)

$$\text{การขนส่ง} : \log Y = 1.6842 + 0.0361 \log X$$

(0.0503)

$$\text{บริการ} : \log Y = 1.7414 + 0.0196 \log X$$

(0.0471)

หมายเหตุ : ๑. Y หมายถึงเปอร์เซ็นต์ของผู้งานทำในเขตเทศบาลนครกรุงเทพ
ธนบุรี คือผู้งานทำในเขตเทศบาลทั่วราชอาณาจักรของแต่ละสาขา

๒. X หมายถึงอนุกรมเวลาที่สมมุติขึ้น

๓. ตัวเลขในวงเล็บคือ standard errors ของค่าสัมประสิทธิ์

๓. โมเดลในการประมาณความต้องการกำลังคนทั้งหมดในเขตชนบท

$$Y = 13,142.8687 + 96.8056 X$$

(23.2757)

หมายเหตุ ๑. Y เป็นจำนวนความต้องการกำลังคนทั้งหมดในเขตชนบท

๒. X เป็นอนุกรมเวลาที่สมมุติขึ้น

๓. ตัวเลขในวงเล็บคือ standard errors ของค่าสัมประสิทธิ์

ปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์

ปัญหาในการประมาณความต้องการกำลังคนมีปัญหาหนึ่งที่สำคัญที่สุดคือ ข้อมูลสถิติจำนวนผู้งานทำที่นำมาใช้ในการประมาณ ข้อมูลจำนวนผู้งานทำของประเทศไทยเป็นข้อมูลที่ไต่จากการสำรวจแรงงาน ซึ่งการสำรวจในแต่ละรอบ และแต่ละเขตนั้นไม่สามารถกระทำได้พร้อมกันและติดต่อกันทุกปี ทั้งนี้เพราะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการสำรวจสูงมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตชนบท ซึ่งเพิ่งจะเริ่มต้นทำการสำรวจเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๘-๒๕๑๐ และกระทำเพียง ๕ รอบ ส่วนการสำรวจแรงงานในเขตชนบทใน พ.ศ. ๒๕๑๔ ๒ รอบ และ พ.ศ. ๒๕๑๕ นั้น ยังไม่มีการพิมพ์เผยแพร่ ดังนั้นประเทศไทยจึงมีข้อมูลจำนวนผู้งานทำซึ่งสำรวจในระยะเวลาดังกล่าวเพียง ๓ ครั้งเท่านั้น คือจากสำมะโนประชากรปี พ.ศ. ๒๕๐๓ การสำรวจแรงงานทั่วราชอาณาจักรปี พ.ศ. ๒๕๑๒ และสำมะโนประชากรและเคหะปี พ.ศ. ๒๕๑๓ ฉะนั้นจึงทำให้ยากต่อการประมาณความต้องการกำลังคนทั่วประเทศในระยะเวลาดังกล่าวได้

นอกจากนี้ ในการประมาณความต้องการกำลังคนควรคำนึงถึงสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและการเมืองด้วย แต่เราไม่สามารถที่จะนำข้อมูลที่เกี่ยวข้องของทางค่าน

เศรษฐกิจ เช่น ค่าแรงงาน รายได้ประชาชาติมาใช้กับข้อมูลผู้มีงานทำซึ่งได้จากการสำรวจแรงงานได้ ทั้งนี้เพราะเป็นข้อมูลที่ไม่ได้อยู่ในระยะเวลาเดียวกัน และไม่ได้แบ่งแยกตามเขต เช่น การสำรวจแรงงาน

ปัญหาอีกประการหนึ่งก็คือ ปัญหาจำกัดความ "ผู้มีงานทำ" ของการสำรวจแรงงานและการทำสำมะโนประชากร จำกัดความที่ใช้อยู่แต่ละครั้งก็มีการเปลี่ยนแปลงไป เมื่อนำมาเปรียบเทียบกันหรือนำมาใช้ในการประมาณ ย่อมทำให้เกิดข้อผิดพลาดมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

๑. เนื่องจากข้อมูลสถิติผู้มีงานทำเป็นสิ่งสำคัญมาก ในการประมาณความต้องการกำลังคน จึงควรมีการทำการสำรวจโดยวางโครงการ และกำหนดระยะเวลาสำรวจให้แน่นอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งระยะเวลาของการสำรวจควรจะให้ที่มีระยะเวลาห่างเท่า ๆ กัน ทั้งนี้ก็เพื่อทำให้สะดวกต่อการนำข้อมูลมาใช้ในการประมาณความต้องการกำลังคนและทำให้เกิดข้อผิดพลาดน้อยลง

๒. ในการประมาณความต้องการกำลังคน ควรจะใช้จำนวนผู้มีงานทำซึ่งมีอายุตั้งแต่ ๑๕ ปีขึ้นไป ทั้งนี้เพราะในขณะนี้รัฐบาลก็มีโครงการที่จะขยายการศึกษาภาคบังคับออกไปจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ดังนั้นเด็กที่มีอายุระหว่าง ๑๑-๑๔ ปี จึงควรจะมีอยู่ในโรงเรียนมากกว่าที่จะออกมาทำงาน และถึงแม้ว่าเด็กเหล่านี้จะออกมาทำงาน ผลผลิตที่ได้ก็มักจะต่ำเพราะว่ายังขาดความรู้ความชำนาญและประสบการณ์ในการทำงาน ฉะนั้นการประมาณความต้องการกำลังคนในอนาคตจากจำนวนผู้มีงานทำ จึงควรใช้จำนวนผู้มีงานทำซึ่งมีอายุเกิน ๑๕ ปีขึ้นไป แต่ในการประมาณในวิทยานิพนธ์นี้ ไม่ได้หักจำนวนเด็กที่ทำงานอายุ ๑๑-๑๔ ปีออก เพราะข้อมูลจำนวนผู้มีงานทำจำแนกตามหมวดอุตสาหกรรมของการสำรวจแรงงานไม่ได้จำแนกตามหมวดอายุ ยกเว้นการสำรวจแรงงานในเดือน กรกฎาคม-กันยายน ๒๕๑๒

๓. การประมาณความต้องการกำลังคนตามสาขาต่าง ๆ ของประเทศไทย ควรจะมีการศึกษาถึงสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและการเมืองทั้งในประเทศและต่างประเทศประกอบไปด้วย ซึ่งจะช่วยให้เราทราบถึงแนวโน้มของการมีงานทำในบางสาขาได้ เช่น ในขณะนี้ได้เกิดวิกฤตการณ์ทางด้านน้ำมัน อันมีสาเหตุมาจากสถานการณ์การเมืองของต่างประเทศ ซึ่งทำให้ประเทศไทยได้รับความกระทบกระเทือนไปด้วย ในปัจจุบันน้ำมันเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งในการประกอบอุตสาหกรรม การขนส่ง และอื่น ๆ เป็นต้น ฉะนั้นจึงควรจะมีการศึกษาและติดตามสถานการณ์ต่อไป เพื่อนำมาใช้ในการปรับปรุงสภาพการณ์ความต้องการกำลังคนในสาขาต่าง ๆ

๔. เนื่องจากการประมาณความต้องการกำลังคนในวิธานิพนธ์นี้ได้ประมาณโดยการแบ่งออกเป็น ๔ ระยะเวลา ดังนั้นจึงทำให้การเปลี่ยนแปลงการมีงานทำตามฤดูกาลมีอิทธิพลต่อการประมาณความต้องการกำลังคนของเรา ฉะนั้นจึงควรจะมีการศึกษาการมีงานทำตามฤดูกาล โดยการหากรณีการเปลี่ยนแปลงการมีงานทำ เพื่อนำมาใช้ในการปรับปรุงสภาพการณ์ของเราให้ถูกต้องยิ่งขึ้น.